

κα, ἂν καὶ μᾶς μισεῖ· δὲν ὑπάρχει κακοῦργημα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἄνευ ἐλέγχου, ὥς ὑποταχθῶμεν εἰς τὰς θείας βουλὰς!

Καὶ ρίψασα ἐπὶ τῆς Ἀμνερίδος περιφρονητικὸν βλέμμα, ἔμεινεν ἀκίνητος ἐνώπιον τοῦ πατρὸς.

Ἐν τούτοις οἱ στρατιῶται περιεκύκλωσαν καὶ ἀφόπλισαν τὸν Ραδαμέα, ἄλλοι δὲ συνέλαβον τὸν Ἀμόν - Ἀσσάρ καὶ τὴν Αἰδᾶ.

Ἡ Ἀμνερὶς ἀναλαβοῦσα τὴν ἀταραξίαν τῆς καὶ βλέπουσα ἐν ἀσφαλείᾳ τὰ θυμάτα τῆς διέταξε τὸν Ράμφιν νὰ κλείσῃ ἕκαστον ἐξ αὐτῶν εἰς κεχωρισμένον δωμάτιον, ἡ δὲ δικαιοσύνη νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς καταδικαστικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως.

— Δὲν θὰ μὲ ἴδῃς νὰ ὠχρῶ, Ἀμνερὶς, ἀνέκραξεν ὁ Ραδαμέας· ὅσῳ ἐπώδυνα καὶ ἂν ᾔται τὰ βασανιστήρια, ἀγερώχως θ' ἀντιμετωπίσω τὸν θάνατον! Ἡ ἐκδίκησίς σου θὰ πληρῇ σὲ τὴν ἰδίαν, καθότι θὰ ἴδῃς ὅτι τὰ θυμάτά σου γνωρίζωσι ν' ἀποθάνωσι! Μάτην κολακεύεσαι εἰς τὰς παραμυθίας τοῦ ἱερέως τούτου καὶ τῶν ὁμοίων του. Οἱ θεοὶ θὰ ἀφαιρέσωσιν ἐκ τῆς καρδίας σου τὴν γαλήνην, καθ' ἣν ὦραν ὁ κεκμηκὼς θνητὸς εὐρίσκει εἰς τὰς παραμυθητικὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως ἀνάπαυσιν τῶν πόνων του καὶ λήθην τῆς ζωῆς, ἡ ἰδέα τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον θὰ χύσῃς, θὰ γίνῃ αἰτία ἀναθέματος καὶ φρίκης.

— Ἀρκεῖ πλέον, ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Ράμφις, ὁδηγήσατε τὸν αὐθάδη τούτον εἰς τὴν σκοτεινότεραν φυλακὴν! στρατιῶται, εἰς τὸ ἔργον σας...

Ἡ Ἀμνερὶς ἐρρίφθη ἐπὶ ἀνακλιντῆρος καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

Οἱ λόγοι τοῦ νέου αἰγυπτίου τῇ ἐπλήγωσαν τὴν καρδίαν.

— Χαῖρε, Αἰδᾶ, λατρεία τῆς καρδίας μου! εἶπεν ὁ Ραδαμέας πρὸς τὴν αἰθιοπίδα, ἐνῶ ἐσύρετο εἰς τὰς φυλακὰς ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν, οὗς ἄλλοτε ὠδήγησε πρὸς τὴν νίκην. Εἰς τὰς χώρας τῶν μακάρων θὰ σὲ περιμένω· ὁ οὐρανὸς ἐστάθμισεν ἤδη τὰς ψυχὰς μας εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς δικαιοσύνης· μᾶς φυλάσσει δ' ἐκεῖ εὐδαίμονα καὶ ἀτέρμονα βίον! Χαῖρε καὶ σύ, δυστυχῆ βασιλεῦ Ἀμόν - Ἀσσάρ, ὑπερασπίσθητι ἐφ' ὅσον δύνασαι τὴν Αἰδᾶ μου, πρᾶξον σύ ὅ,τι εἰς ἐμὲ ἀρνοῦνται νὰ πράξω...

Ὁ Ἀμόν - Ἀσσάρ καὶ ἡ Αἰδᾶ ἠκολούθησαν τὸν Ραδαμέα εἰς τὰς φυλακὰς.

[Ἔπεται συνέχεια].

I. Σ. Μ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ὁ ἐκ χρυσοῦ λόφος.

[Συνέχεια]

Εἰς τὰς πέντε παρὰ δέκα ἦτο εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ὅπου ὁ συρμὸς τοῦ Ροζενδάλ ἀφίχθη κατὰ τὴν ὠρισμένην ὥραν ἀκριβῶς.

Ὁ βαρόνος κατήλθεν αὐτοῦ μετὰ τῆς

κρεολοῦ, συνοδευομένης ὑπὸ τῆς μικρᾶς Βαρβάρας. Ὁ Ραβού καὶ ὁ Ὀνόριος ἐπέβλεπον τὰς ἀποσκευὰς.

— Τί ἔκαμες; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος τὸν πλοίαρχον.

— Ἐφυγε, κύριε βαρόνε.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ὅπως εἶμαι βέβαιος περὶ τοῦ ἀνέμου, ὅστις πνέει τὴν στιγμὴν ταύτην, βορειοανατολικός, ἄριστος τούτέστιν ὅπως τοὺς καταφθάσωμεν.

— Πόσον μᾶς περνοῦν;

— Δύο ὥρας.

Ὁ Ροζενδάλ ἀνέπνευσε.

— Ποῦ πηγαίνει;

— Εἰς τὰς Ἀντίλλας.

— Ἐπὶ τίνος πλοίου;

— Ἐπὶ τῆς «Ὡραίας Κουβαΐδος», ἀνηκούσης εἰς τοὺς ἀφοπλιστὰς τοῦ Σαὶν Ναζαίρ, τοὺς Ρενώλτ.

— Δυναμέθα νὰ τοὺς φθάσωμεν;

— Ὡ τὴν φτωχή! καὶ βέβαια· εἶμαι καθ' ὅλα ἑτοιμός· δὲν μένει ἢ νὰ ἐπιβιβασθῇτε.

— Ἀς ἀναχωρήσωμεν λοιπόν.

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἐζήτηε καλλίτερον καὶ μάλιστα ὅταν θὰ εἶχε μετ' αὐτοῦ ἐπιβάτην, ἀξίζουσαν πάσας τοῦ κόσμου τὰς ξανθὰς, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν καὶ τὴν Βαρβάραν, ἥτις οὐδὴλως τῷ ἀπήρεσκε μὲ τὰς ξανθὰς καὶ οὐλας τρίχας αὐτῆς καὶ τὴν δροσερότητα τῶν παρειῶν.

— Εἶναι ἡ καταλληλοτέρα ὥρα πρὸς ἀναχώρησιν, κύριε βαρόνε.

— Ἐμπρός.

Καὶ στρεφόμενος ὁ Ροζενδάλ πρὸς τὴν κρεολὸν:

— Δὲν φοβεῖσαι τὴν θάλασσαν, Μαρία; τὴν ἠρώτησε.

— Μαζύ σου; ποσῶς ἤμην ἱκανὴ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου.

Τὴν πέμπτην ὥραν καὶ δέκα λεπτὰ ἐπάτησε τὸν πόδα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ «Ἀλμπατρός».

Ὁ βαρόνος τὴν ἠκολούθει.

Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως διέφυγε τὰ στήθη αὐτῆς.

Εἶχε τηρήσει τὴν ὑπόσχεσίν της.

B'

Ὡς εἶπεν ὁ πλοίαρχος Καγιὸλ δύο μόνον ὥρας καθυστέρει τὸ «Ἀλμπατρός». Καὶ ὅμως συχνάκις βραδύτης βραχυτέρα ταύτης, ἐπέφερε τὴν ἀπώλειαν μάχης.

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος ἠγνόει, ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ φοβεράν ἀντίπαλον.

Ὅταν ἐξῆλθεν τοῦ λιμένος, ἡ ἐσπέρα ἦτο ἐκτάκτως ἡρεμὸς. Ἦτο μία τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ λεγομένου θέρους τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἡ νύξ ἥτις ἐπέρχεται ταχέως κατὰ τὸν Νοέμβριον ἦτο ἀληθὴς νύξ Ἰουλίου καὶ ἡ σελήνη, ἀντικατέστησε τὸν ἥλιον μὲ φῶς ἄξιον ν' ἀνταγωνισθῇ πρὸς αὐτόν· ἐν τῷ κατασφώματι τοῦ «Ἀλμπατρός» δὲν ἠσθάνοντο ὅτι ἔπλεον· ἐνόμιζον μάλιστα ὅτι εὐρίσκοντο ἐν λίμνῃ, κῆπου τινὸς τῶν Παρισίων.

Ἐλαφρὰ αὖρα ὅση ἀκριβῶς ἤρκει νὰ πληροῖ τὰ ἱστία τοῦ πλοίου ἐπνεεν ἡδέως καὶ ἡ θαλαμηγὸς ἐπέτα ὡς πτηνὸν μὲ ἀνοικτὰς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ.

Ὁ πλοίαρχος ἵστατο ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κύριος αὐτοῦ ἦτο ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐπεσάτει ὁ ἴδιος εἰς πάσας τὰς κινήσεις του.

Τὸ «Ἀλμπατρός» ἐφοδιασμένον ὡς ἦτο, ἤλπιζε ταχέως νὰ καταφθάσῃ τὸ διωκόμενον πλοῖον.

Κατ' ἀρχὰς διέκρινον τὰ ἐν ταῖς ὄχθαις φῶτα, βαθμηδὸν ὅμως καθόσον εἰσῆρχοντο εἰς τὴν Μάγχην τὰ φῶτα μόνον τῶν φάρων διεκρίνοντο. Ἡ κρεολὸς ἔμενε κατ' ἀρχὰς πλησίον τοῦ ἐραστοῦ της ὅστις στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ διαζώματος τοῦ πλοίου ἐθαύμαζε τὸ πρὸ αὐτοῦ ἐκτεινόμενον ἄπειρον· κατόπιν ὅμως ὑπήκουσε τὴν ἐπίμονον ἀπαίτησιν τοῦ ἐραστοῦ της καὶ κατελθεῖσα εἰς τὸν κοιτῶνα της ἐκλείσθη ἐν αὐτῷ.

Ὁ Ροζενδάλ ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ πλοίαρχου.

Ὁ Μασαλιώτης ἦτο περιχαρὴς ἤρχισε δὲ νὰ πλέκῃ λυρικῶς τὸ ἐγκώμιον τοῦ φίλου του.

— Ἀξίος ναύτης, κύριε βαρόνε, μὲ αὐτὸν τὸν ἀστῆρα, δὲν ἐντρέπεται κανεὶς νὰ παίξῃ μαζὶ του τὸ κυνηγητό!

Ἀλλὰ τὸ «Ἀλμπατρός» ἔχων δεκαπέντε μαῦρους ναύτας καὶ δεκαπέντε λευκοὺς τί εἶχε νὰ φοβηθῇ; ἔχων μάλιστα τόσῳ ὥραϊαν μηχανήν; καὶ σὲ στόλο ἀνάμεσα νὰ περάσῃ δὲν φοβεῖται νὰ κυπηθῇ!

Κατ' αὐτόν, τὰ χαράγματα θὰ διέβαινον πλησίον τῆς «Κουβαΐδος» καὶ θὰ ἠδύναντο νὰ συνδιαλεχθῶσι μετὰ τοῦ πλοίαρχου.

Καὶ καθόσον διέβαινον πλησίον τοῦ «Ἀλμπατρός» διάφορα πλοῖα, οὗτος ἔλεγε πάντοτε «αὐτὸ εἶναι κότερο, κ. βαρόνε ἢ αὐτὸ εἶναι γολέτα» ἢ καὶ ἐνίοτε ἀνεφώνει «αὐτὸ τὸ πτωχὸ εἶναι καϊκάκι».

Καὶ εἰ φάροι ἔλαμπον μακρόθεν, μὲ τὸ πρᾶσινον αὐτῶν χρώμα, τὸ μεταβαλλόμενον εἰς λευκὸν ἢ ἐρυθρὸν ἐναλλάξ, καὶ ἐνίοτε ἐν μόνον χρώμα ἔχοντες.

Ὁ δὲ Μασαλιώτης ἐξηκολούθει ἐξηγῶν.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ Ἀνφλιέρ, ἔλεγε, τοῦτο εἶναι τὸ Ἀγγού.

Καὶ ὁ βαρόνος ἐφάνετο ἀκούων, ἀλλὰ οὐδὴλως ἐπρόσεχεν εἰς αὐτόν.

Αὐτὸς παρεδίδοτο εἰς ἄλλους λογισμούς!

Ἀπέναντι τῆς ἀπεράντου θαλάσσης, ἥτις ἠδύναντο ἐν τινι στιγμῇ ὀργῆς καὶ θυέλλης νὰ τὸν καταβροχθίσῃ, ἠσθάνετο αὐτὸς ὁ μέγας οἰκονομολόγος, τὴν σμικρότητά του.

Ἐπειτα αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος, ὥς ἐζήτηε ν' ἀποφύγῃ φεύγων τοὺς Παρισίους, τὸν παρηκολούθουν ἐπιμονώτερον.

Τὸ φάσμα τοῦ Ρολάνδου ἐκπνέοντός, παρίστατο παντοῦ πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸ ἐβλεπε κυλιόμενον εἰς τὰ μελανὰ κύματα, ἅτινα ἐπληττον τὰ πλευρὰ τοῦ «Ἀλμπατρός» καὶ φεύγον πρὸς τὰ μακρυνὰ σκότη τῆς θαλάσσης ἢ ὑψόμενον εἰς τοὺς οὐρανούς.

Αἱ χεῖρές του ἦσαν καθήμαχαι καὶ

πάντα τὰ ὕδατα τοῦ ὠκεανοῦ δὲν θὰ ἡδύ-
ναντο νὰ τὰς καθάρῃσι.

Μόλις δὲ ἐτόλμα νὰ ἐπικαλεσθῇ τῆς θυ-
γατρὸς του τὴν εἰκόνα.

Ἡ εὐτυχία αὕτη τῷ ἤρχετο βραδέως,
ὅτε μάλιστα καὶ δὲν ἦτο πλέον ἄξιος αὐ-
τῆς.

Καὶ ἡ δευτέρα τῆς πρωΐας ὥρα τὸν εὖρε
πλανώμενον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

— Ποῦ εἴμεθα ; ἠρώτησε τὸν πλοίαρχον.

— Παρὰ τὸ Σιλύ, κύριε βαρόνε.

— Καὶ τί ἐστὶ Σιλύ ;

— Ἐνα μικρὸ νησάκι τῆς Ἀγγλικῆς
Μάχης. Ἐχει καὶ κατοίκους, ποὺ σὲ ρω-
τοῦν : « Ἀπὸ γύρω γύρω ἔχομε θάλασσα ; »
Ἡ σοὺ λέγουν : « Εἶναι ἄλμυρή ; οὐ ! καὶ
θὰ πουργάρῃ νὰ τὴν πιῇ κανεὶς ; » Εἶναι
ἀστέιοι.

— Καὶ πότε θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν ὠ-
κεανόν ;

— Αὐρίον εἰς τὰς τέσσαρας μ. μ. κύριε
βαρόνε· ἀλλὰ πιστεύω ὅτι θὰ φθάσωμεν
τοὺς ἀνθρώπους μας ἕως τότε. Ἐγὼ σὰς
συμβουλεύω, κύριε βαρόνε, νὰ κοιμηθῇτε ἡ-
σύχως τώρα ποὺ ἔχομε τέτοια θάλασσα
λαοὶ !

Ὁ Ροζενδάλ ὑπήκουσε καὶ κατῆλθεν
εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ἥτις ἦτο τερπνὸν
καὶ πολυτελὲς διαμέρισμα, τοὺς τοίχους ἔ-
χουσα ἐκ κατεργασμένου ξύλου καὶ ἥτις
ἦτο προσωρισμένη ὡς κοιτὼν αὐτοῦ.

Ὑποχωρήσας δὲ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς
ἡμέρας καὶ λικνιζόμενος ὑπὸ τῶν κινήσεων
τοῦ πλοίου, ἐκοιμήθη βαθύως μέχρι τῆς
πρωΐας.

Ἡ « Ὠραία Κουβαῖς » ἔπλεε ταχέως, ὅ-
σον καὶ τὸ « Ἀλμπατρός ».

Ἀμα δὲ ἀνοιχθεῖσα εἰς τὸ πέλαγος ἀνέ-
λαβε τὴν πραγματικὴν ὄψιν τῆς.

Τὰ τέσσαρα τηλεβόλα ἀποκαλυφθέντα,
ἵσταντο ἑτοιμα πρὸς μάχην. Οἱ δὲ δεκα-
πέντε ναῦται τοῦ πληρώματος ἀνέλαβον ὕ-
φος στρατιωτικὸν μὲ τὴν μελανὴν ναυτικὴν
των ἐνδυμασιάν, τὸ λευκὸν περιλαίμιόν καὶ
τοὺς βαθυκυάνους σκούφους.

Ἡ ἐλέ τις ἐκλάβε τὸ πλοῖον ὡς πρόσ-
κοπον ἐν ὥρᾳ μάχης.

Καὶ ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαὶ μὴ ἔχων
ἀφορμὰς νὰ κρύπτηται· ἔμεινε ἐπὶ τοῦ κα-
ταστρώματος μὲ τὸ εὐρὸν στήθος του καὶ τὴν
εὐγενῆ φυσιογνωμίαν του καὶ ἀψηχολημέ-
νος ὡς ἦτο ἐφαίνετο ὡς εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων
τοῦ πλοίαρχου Θωμᾶ.

Ἀναλαβὼν ἤδη ἐντελῶς ἐκ τῆς νόσου
του, ἀνέκτισε πάσας αὐτοῦ τὰς φυσι-
κὰς δυνάμεις διὰ τὸν ὑπέρτατον ἐκείνον
ἀγῶνα.

Ὡς πρὸς τὸν Θωμᾶν, σιωπηλὸς πάντοτε,
δὲν ἐπρόδιδε τὴν μεγάλην χαρὰν ἣν ἐνδο-
μύχως ἠσθάνετο ἡ δι' αἰφνιδοῦ τινὸς ἀγρίου
γέλωτος, ἥ καὶ διὰ τῆς διανοίξεως τῶν
κυανῶν ὀφθαλμῶν του.

Συνήθως ὁ Θωμᾶς ἦτο αὐστηρὸς δι' ἑαυ-
τὸν καὶ ἐνίοτε διὰ τοὺς ἄλλους.

Ἡ ἰδέα ὅμως τῆς μονομαχίας οὕτως εἰ-
πεῖν ἐκείνης πρὸς τὸν βαθυπλουτον διεφθαρ-
μένον τὸν ἔκαμνε ν' ἀνασκίρτῃ. Ἄλλως ἡ
πάλη ἦτο ἄνιστος καὶ ἐμειονέκτει αὐτός· ὁ
πλοίαρχος Καγιόλ δὲν ἦτο καταφρονητός

ἀντίπαλος· τὸ δὲ « Ἀλμπατρός » ἦτο καλλί-
τερον ὠπλισμένον τῆς « Κουβαῖδος ».

Οὐδὲν ἡδύναντο νὰ τοῖς μεμφθῶσι.

Ὁ ἀγὼν ἦτο εὐγενής, μόνον δὲ ὡς ὄντες
οἱ προσβληθέντες εἶχον τὸ δικαίωμα τῆς ἐκ-
λογῆς τοῦ μέρους τῆς μάχης καὶ τοῦ ὅπλου
ὅπερ ἐμελλον νὰ μεταχειρισθῶσι.

Ἡ σκέψις εὐγενοῦς ἐκδικήσεως τὸν ἐπλή-
ρου χαρᾶς.

Ὁ διεφθαρμένος ἐκείνος πλούσιος ὅστις
ἠθέλησε νὰ τοὺς ἐμπαίξῃ, θὰ ἠσθάνετο μετ'
ὀλίγον ὅτι ἐσφαλλεν.

Καὶ τοὶ καλοὶ χριστιανοὶ οἱ λὰ Βιλλω-
δαὶ δὲν ἦσαν ἐξ ἐκείνων οἵτινες στρέφουσι
καὶ τὴν ἄλλην παρειάν, κατὰ τὴν ρῆσιν τοῦ
Εὐαγγελίου, ὅταν ραπίζονται.

— Διὰ τοῦτο μεθ' ὅλους τοὺς ἀνθρωπο-
κτόνους σκοποὺς των, εἶχον τὴν συνείδησιν
ἤρεμον.

Πρώτη των σκέψις ὑπῆρξε νὰ βεβαιω-
θῶσιν ὅτι κατεδιώκοντο ὑπὸ τοῦ « Ἀλμπ-
ατρός »· βραδύνοντες ὀλίγον τὴν πορείαν τοῦ
πλοίου, ὅπερ μέχρις ἐκείνου ἔπλεε πλησί-
στιον ἡδυνήθησαν μετὰ ἡμισείας ὥρας πο-
ρείαν νὰ διακρίνωσι τὰ κεχρωματισμένα
φῶτα πλοίου βαδίζοντος τὴν αὐτὴν πρὸς αὐ-
τοὺς ὁδόν· τοῦτο ἐφαίνετο καὶ ἐκ τοῦ φανοῦ
ὅστις ἐκρέματο μεσίστιος.

— Μᾶς κυνηγοῦν, εἶπεν ὁ Θωμᾶς, καὶ ὁ
πλοίαρχος Καγιόλ ἔχει ὄρεξι ν' ἀρχίσουμε
κουβέντες, μόνον μὴ χάσκωμεν.

Καὶ διέταξε ν' ἀναπετασθῶσι πάντα τὰ
ἱστία.

Καὶ τοῦτου ἐκτελεσθέντος ἀνηρτήθη μέ-
γας χρωματιστὸς φανὸς ἐπὶ τοῦ μεγάλου ὀ-
πισθίου ἱστοῦ τῆς « Ὠραίας Κουβαῖδος ».

— Καὶ τώρα, φίλε μου, θὰ μᾶς διακρίνης,
εἶπεν ὁ Θωμᾶς, διότι καθὼς οἱ μάγοι, θὰ
ἔχῃς καὶ σὺ ἓνα ἀστέρα νὰ σὲ ὀδηγῇ.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ διέκρινε τῷ ὄντι
περιχαρῆς τὸν φανόν· καὶ σκεπτόμενος ὅτι
δώδεκα μόνον μίλια τὸν ἐχώριζον ἀπὸ τοῦ
σκοποῦ του, ἀπόστασις μηδαμινὴ κατὰ
τοὺς ὑπολογισμούς του, ἀνεσκίρτησεν.

— Ἄμα ἐξημερώσῃ, ἐσκέπτετο, θὰ κάμω
διάφορα σημεῖα εἰς τὸν πλοίαρχον καὶ θὰ
μ' ἐννοήσῃ.

Τοῦτου δοθέντος ἔρριψε βλέμμα περὶ αὐτόν.

Τὸ πλοῖον ἐφαίνετο ὡς κοιμωμένη πόλις.

Καθόσον ἐπροχώρου πρὸς τὸν ὠκεανόν
τὰ πλοῖα καθίσταντο σπανιότερα. Ἐν τού-
τοις βαρὺ τὸ πλοῖον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν
διέβαινε πλησίον των, διευθυνόμενον πρὸς
τὴν Ἀγγλίαν.

Ἀλιευτικὰ τινὰ πλοίαρκα ἐφαίνοντο πρὸς
τούτοις πλείοντα ἐν δυσθυμίᾳ ἕνεκα τῆς ἡρε-
μίας τοῦ καιροῦ.

Τοὺς ἀλιεῖς εὐνοεῖ ἡ κακοκαιρία, διότι
κινδυνεύουσι μὲν ἐνίοτε τὴν ζωὴν των, ἀλλ'
ἔχουσι τότε ἐλπίδας μεγαλειτέρου κέρδους,
ὅ δὲ βρετανὸς ἀλιεὺς δὲν φοβεῖται τοὺς κιν-
δύνους.

Κατὰ τὴν τετάρτην πρωϊνὴν ὥραν ὁ
ὑποπλοίαρχος ἦλθε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν
πλοίαρχον.

Ὁ ὑποπλοίαρχος οὗτος ἦτο νέος ἀνὴρ 27
ἐτῶν, ὑψηλὸς καὶ εὐρωστός, τὸ ὕψος ἔχων
ἀπλοῦν καὶ μετριόφρον, ὑπὸ τὸ ὅποιον ὅμως
ἐκρυπτεν ἄμετρον φιλοδοξίαν.

Οἱ δύο ἄνδρες περιεπάτησαν ἐπὶ μικρὸν
ἐπὶ τῆς γεφύρας ὁμιλοῦντες χαμηλοφώνως.

— Θὰ ἀκολουθῇς τὸν φανὸν ἐκείνον, εἶ-
πεν ὁ πλοίαρχος δεικνύων τὸν φανὸν τῆς « Ὠ-
ραίας Κουβαῖδος », ὅστις ἐφαίνετο μακρό-
θεν ἐν τῷ ὀρίζοντι ὡς ἀπλοῦν σημεῖον, μολὶς
διακρινόμενον.

— Εἶναι ὁ ὀδηγός μας καὶ ἂν πρὸς τὴν
αὐγὴν φθάσῃς εἰς ἀπόστασιν, ἀφ' ἧς νὰ
διακρίνωνται τὰ σημεῖα, ἄτινα θὰ τοῖς ἀ-
πευθύνωμεν, μὲ καλεῖς.

— Καλῶς, πλοίαρχε.

— Καλὴν νύκτα λοιπόν, ὑποπλοίαρχε.
Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐκ τῆς θέσεώς του ἐ-
φώνησε διὰ φωνῆς καθαρᾶς :

— Πρόσεξε ἐμπρός.

Ὁ ναύτης, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς πρόσ-
κοπος, ἐπανέλαβε τὴν ἱεραρχικὴν διαταγὴν :

— Προσεῖτατε, ἐμπρός.

Ὁ πλοίαρχος κατερχόμενος τὴν κλίμα-
κα, ἤκουσε τὴν διαταγὴν καὶ κλεισθεὶς ἐν
τῷ μικρῷ διαμερίσματι του, ἀπεκοιμήθη
τὸν ἐλαφρὸν ὕπνον τοῦ δικαίου.

Ἐν τούτοις μάτην τὸ « Ἀλμπατρός » ἀ-
νέπτυξε πάντα τὰ ἱστία του καὶ ἔθετο πῦρ
ἐν ταῖς μηχαναῖς, ὥστε νὰ πετᾷ πρὸς τὰ
ἐμπρός, διανύων τὰ 14 μίλια του καθ' ὥ-
ραν· ἡ ἀπόστασις οὐδόλως ἐβραχύνετο· ἡ
« Ὠραία Κουβαῖς » ἔτρεχε καὶ ἀντὶ νὰ τὴν
πλησιάζουν ἐμακρύνοντο αὐτῆς.

— Μάτην τσακίζομεθα, εἶπεν ὁ ὑποπλοί-
αρχος, θὰ μαζεύωμε μόνον τὰ πέταλα. Ὁ
πλοίαρχος ἀπατάται, γνωρίζω τὴν « Κου-
βαῖδα », ἥτις ἴσως - ἴσως μᾶς περναῖ στὴν
ταχύτητα.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἦτο ἐξαίρετος ναύτης,
καὶ ἡ « Κουβαῖς » τῷ ἐφαίνετο ὑποπτος καὶ
ὁ φανὸς ἀκόμη, ὁ ὅπισθεν αὐτῆς ἀναφθείς, δὲν
τῷ ἤρεσκε.

— Διὰ τὴν φροντίδα αὐτῆς; ἠρώτα ἐαυτόν.

Ἄλλ' αἴφνης ἀνεσκίρτησε.

— Τί μὲ μέλει ; εἶπε, δὲν εἶναι ἰδική μου
δουλειά, ἄς τὸ σκεφθοῦν μόνοι των.

Αὐτός, ἀπλοῦς ἀξιωματικὸς, ὑπὸ τὰς ὀ-
δηγίας ἄλλου, μόνον τὸ καθῆκον αὐτοῦ ὤ-
φειλε νὰ ἐκτελῇ· τὰ λοιπὰ δὲν ἦσαν τῆς
δικαιοδοσίας του.

Καὶ τυλιχθεὶς εἰς τὸν μανδύαν αὐτοῦ,
παρετῆρει περιπατῶν τοὺς ἄνωθεν τῆς κε-
φαλῆς του λάμποντας ἀστέρας.

Γ'

Ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ
Ἰωάννου λὰ Βιλλωδαὶ :

« Πέμπτη, 6η ὥρα τῆς πρωΐας.

» Ὁ ἄνεμος μᾶς εὐνοεῖ, βορειοανατολικὸς
πάντοτε, καὶ πλέσμεν πρὸς τὸν Ὠκεανόν.
Τὸ « Ἀλμπατρός » ἀδύνατον νὰ συναγωνι-
σθῇ μεθ' ἡμῶν· ἀνέπτυξε πάντα τὰ ἱστία
του καὶ ἡμεῖς ἀναγκαζόμεθα νὰ περιστείλω-
μεν τὰ ἰδικὰ μας ὅπως μὴ τὸ χάσωμεν ἐν
τῇ ἀποστάσει. Φοβοῦμαι μὴ ὁ βαρόνος ἀ-
πελπισθεὶς ἀφίσῃ τὴν καταδίωξιν. Τὸ πλῆ-
ρωμά μας εἶναι εἰς πάντα ἑτοιμον, καὶ ὁ
Πιριὺ θωπεύει τὰ πυροβόλα ! Ὡς, ἄς ἀξι-
ωθῶ νὰ συνομιλήσω κατὰ μόνας ἐπὶ τινὰ
λεπτά μὲ τὸν ἀλαζόνα αὐτὸν βασιλέα τοῦ
χρυσοῦ, καὶ ἀφίνω τὴν ζωὴν μου εὐχαρί-

στως εἰς πάντα ὅστις ἤθελε τὴν ζητήσει !
 Ἄλλὰ τίς εἶναι ἡ κόρη αὕτη !»

«2^α μ. μ. ὦρα.

» Ἡ «Ὡραία Κουβαῖς» ἔστρεψε τὴν πρῶ-
 μαν αὐτῆς νοτιοασιατικὰ καὶ πλέει ἐν
 πλήρει ὠκεανῷ. Τὰ παράλια τῆς Ἀγγλίας
 ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸν ὀρίζοντα. Τὸ «Ἀλ-
 μπατρός» ἐπλησίασεν ἀρκετά, καὶ ὁ Θω-
 μάς λέγει ὅτι διέκρινε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου
 τοῦ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος γυναῖκα.

» Ἀναμφιβόλως εἶναι ἐκείνη !

» Ἡ ἀνάμνησίς της μὲ στενοχωρεῖ ! ἀνα-
 πολῶ τὴν πρὸς ἐμὲ συμπεριφορὰν της, ὅταν
 ἰσχύτως τὴν εἶδον καὶ θλίβομαι ! Ὡ, διατί
 ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦλθε νὰ ταραξῇ τὴν οἰ-
 κογενειακὴν μου ἡσυχίαν !

» Τί θ' ἀπογείνη ἐκείνη ;

» Τὸ «Ἀλμπατρός» εἶναι ὠραῖον πλοῖον,
 ἀλλ' ἡ «Κουβαῖς» εἶναι ἐλαφρὰ καὶ ὁ οἶαξ
 τὴν στρέφει τόσον εὐκόλως, ὥς νὰ ἐχειρίζετο
 τὸν καλλίτερον ἵππον.

» Ὁ γέρω Ζηβακὸς στενοχωρεῖται διὰ τὸ
 ἀπρόοπτον αὐτὸ ταξείδιον καὶ ὁ κλαρινο-
 παίκτης φοβεῖται. Ἄλλ' ἡ Ροζίτα ὅλη τρυ-
 φερῶς πρὸς τὸν Ἀνδρέαν φαιδρύνει τὸν
 πλοῦν ἡμῶν διὰ τῆς εὐθυμίας της. Ἀδύνα-
 τον νὰ μὴ τὴν συμπαθήσῃ τις !

» Βαδίζομεν ἀτάκτως καὶ τὰ μεγάλα ἀτ-
 μόπλοια τὰ διελθόντα πλησίον μας· θὰ
 μᾶς ἐξέλαβον ὡς δουλεμπόρους.

» Ὁ Θωμάς παρετήρησεν ὅτι τῷ κά-
 μνουσι σημεῖα ἐκ τοῦ «Ἀλμπατρός», ἀλλὰ
 προσποιήθη ὅτι οὐδὲν βλέπει.

» Ἐβδόμη ὥρα τῆς ἐσπέρας. Ἡ νύξ ἐπ-
 ἦλθε, νύξ ὠραία μὲ τὴν εὐάρεστον αὐραν
 τῆς πνέουσας πάντοτε νοτιοανατολικᾶς.

» Ἐμακρύνθημεν τοῦ «Ἀλμπατρός», θὰ
 τὸ ἀνεύρωμεν τάχα αὐρίον ;

» Ἡ νέα ἐπιβάτης, ἥτις καλεῖται ἀπλῶς
 Ροζίτα, εἶναι ὡς ἔμαθον παιδίον ἀπωλε-
 σθὲν καὶ περιπατεῖ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος
 μὲ τὸν Ἀνδρέαν. Ὁ ἰταλὸς παίζει καθή-
 μενος εἰς τὰς ἄκρας τοῦ πλοίου μελαγχο-
 λικοὺς ἤχους μὲ τὸ κλαρινόν του, οἱ ναῦται
 τὸν περικυκλώνουν.

» Οὐδὲν ἄλλο περὶ ἡμᾶς ἢ οὐρανὸς καὶ
 θάλασσα : Οὔτε νησιδριον, οὐδὲ πλοῖον ἄλλο
 φαίνεται πέριξ.

» Ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ἐλάχιστος ἀπέ-
 ναντι τοῦ ἀχνοῦς τούτου ! καὶ τὰ πάθη
 τοῦ ἔπρεπε νὰ καταπαύσιν. Ἐν τούτοις
 ἀδύνατον νὰ καταπνίξω τὰ ἰδικά μου !

» Συναισθάνομαι δύο πράγματα κατακυ-
 ριεύοντα τὴν ψυχὴν μου ! μῖσος ἄπειρον, καὶ
 ἐν ἄλλο ἀκόμη μεγαλειότερον, ὅπερ δὲν τολ-
 μῶ οὐδ' εἰς ἐκὐτὸν νὰ ὁμολογήσω.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνον ἄθλιος. Εἴ-
 ναι καὶ ἄνανδρος !

Δ'

Ἐπὶ τοῦ «Ἀλμπατρός» ἐπολλαπλασία-
 ζον τὰ σημεῖα, καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἔρρι-
 ψαν καὶ πυροτεχνήματα. Μάταιαι προσ-
 πάθειαι ! ἡ «Κουβαῖς» ἦτο τυφλὴ καὶ ἐπρο-
 χῶρε πάντοτε.

Ὁ πλοίαρχος Καγιὸλ ἠδημῶνι κατὰ
 τοῦ ὑποπλοίαρχου.

Ἐγερθεῖς ἀργὰ πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν
 του, εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Σᾶς εἶχον συστήσει νὰ μὲ ἐξυπνήσετε,
 κύριε Φερνέυ.

— Ἐὰν ἡ ἀπόστασις ἐβραχύνετο, πλοῖ-
 αρχε, ἀλλὰ κυττάξατε.

Τῷ ὄντι, τὸ διωκόμενον πλοῖον, ἐφαίνετο
 ἐν τῷ ὀρίζοντι ὡς μελανὸν σημεῖον ἵσον
 λεπτοκαρῷ.

— Βαδίζομεν ὡς νὰ ἤμεθα χωλοί, εἶπεν.
 Ἄνοιξε ὅλα τὰ πανιά, διόρθωσε τὸν παπ-
 παγάλλο !

— Τρέχομεν 14 μίλια τὴν ὥραν, κύριε
 πλοίαρχε, ἀκολουθῶ δὲ τὸν φανόν.

— Δεκατέσσαρα μίλια ; τρέχουν λοιπὸν
 σὰν λυσασμένοι αὐτοί ; Καταλαμβάνεις σὺ
 τίποτε ἀπ' αὐτά, ὑποπλοίαρχε ;

— Ὁχι.

— Εὐτυχῶς ὁ πλοίαρχος Θωμάς μοῦ
 εἶπε ποῦ πηγαίνουν καὶ θὰ τὸν εὕρωμεν εἰς
 τὰς Ἀσσόρας. Βαδίζομεν κελῶς ;

— Καλῶς, πλοίαρχε.

Μετὰ μεσημβρίαν ὁ πλοίαρχος Καγιὸλ
 ἔσχε στιγμὴν χαρᾶς, ἐπλησίασαν τὴν «Κου-
 βαῖδα» εἰς ἑξ' ὀλίγων μιλίων ἀπόστασιν, καὶ
 πρὸς τὰ σημεῖα ὁ πλοίαρχος ἤρξατο τηλε-
 φωνῶν διὰ τοῦ κέρατος.

— Ἐ, πλοίαρχε Θωμά ! εἶναι τὸ «Ἀλ-
 μπατρός» ποῦ ἐρχεται ὀπισθὲν σου, διαβόλε,
 δὲν εἴμεθα πειραταί !

Ὁ ὑποπλοίαρχος καταγόμενος ἐκ Ροχί-
 λης καὶ ὀνομαζόμενος Λωρὰν Φερνέυ ἦτο
 ἐξαίρετος ναυτῆς· καταταχθεὶς εἰς τὸ βασι-
 λικὸν ναυτικὸν διέμεινεν εἰς αὐτὸ ἐπὶ τέσ-
 σαρα ἔτη καὶ παρητήθη μόνον, ὅπως ὑπη-
 ρετήσῃ ὑπὸ τὸν Καγιὸλ ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς
 πρώτης δυνάμεως γνώστης τῆς ναυτικῆς ἐπι-
 στήμης μ' ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας του.

Σιωπηλός, παρατηρητής, ἀπληστος εἰς
 ἄκρον, ἐξετέλει οὗτος τὸ καθήκον του μετ'
 ἄκρας αὐστηρότητος· ἀπέβλεπε νὰ ἀντικα-
 ταστήσῃ τὸν Καγιὸλ κατὰ τὴν ἀποχώρη-
 σίν του, παρὰ τῷ Ροζενδάλ καὶ ἡ θέσις αὐ-
 τῆς ἐθεωρεῖτο ἴση πρὸς θέσιν ναυάρχου.

Χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν ἐκφράζουσιν τὴν
 ἐλαχίστην δυσπιστίαν πρὸς τὸν προϊστάμε-
 νον αὐτοῦ, ὁ Λωρὰν, ἀνησύχει μεγάλως ἐκ
 πάντων ὅσα περὶ αὐτὸν ἔβλεπε.

Τὸ νὰ ἐγκαταλείψῃ ὁ βαρόνος τοὺς Πα-
 ρισίους καὶ τὰς ὑποθέσεις του, καὶ νὰ τρέχῃ
 κατόπιν τοῦ πλοίου ἐκείνου, τοῦ ὁποῦ ἡ
 ταχύτης ἦτο ἐκτακτος, καὶ τὸ ὁποῖον ἔφερε
 μεθ' ἐκὐτοῦ τὴν νεάνιδα, ἥς ἠκολούθουν τὰ
 ἴχνη, ὁ φανὸς ἐκείνος ὁ ἄνευ λόγου ἀνημμένος
 εἰς τοὺς ὀπισθίους ἰστούς, ὡς ὁ ὁδηγὸς ἀστήρ,
 πάντα ταῦτα τῷ ἐφαίνοντο δυσεξήγητα.

Ἐν τούτοις εἰς οὐδένα ἐξέφραζε τοὺς φό-
 βους αὐτοῦ.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία σπανίως ἐφαίνετο
 ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἐπροφασίζετο μεγάλην κόπωσιν καὶ κα-
 κοδιαθεσίας ἀορίστου· ὁ ὑποπλοίαρχος ὁμῶς
 ἐξεπλάγη διὰ τὸ ἐκτακτον αὐτῆς κάλλος,
 καὶ τὴν κατῆφειάν της ὅτε ἦτο μόνη· διότι
 ἅμα ὁ βαρόνος προσήρχετο αὕτη καθίστατο
 τρυφερά καὶ γλυκεῖα καὶ ὑπὲρ ποτε χαρί-
 εσσα.

Καὶ πολλάκις, δεικνύουσα διὰ τοῦ δα-
 κτύλου τὴν «Κουβαῖδα», μόλις διακρινόμε-

νην εἰς τὸν ὀρίζοντα, τῷ ἔλεγεν : « Ἐκεῖ θὰ
 τὴν εὕρωμεν !

Οὗτος τὴν ἡσπάζετο τότε τρυφερῶς· ἀλλὰ
 κατὰ βάθος καὶ τοῦ Ροζενδάλ τὰ πρὸς αὐ-
 τὴν αἰσθήματα ἐτροποποιήθησαν.

Ἐχρειάζετο νὰ τὴν βλέπῃ καὶ νὰ βυ-
 θίξῃ τὰ ὄμματά της εἰς τὰ ἰδικά του ὄμ-
 ματα, ὅπως ἐξασκῇ ἐπιρροὴν τινὰ ἐπ' αὐτοῦ.

Διότι μόλις ἔμενε μόνος ἐν τῷ διαμερί-
 σματί του, τὴν κατηρᾶτο ἐνδομύχως ὡς
 ἀφορμὴν τῆς δολοφονίας τοῦ Ροζάνδου.

Ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῇ μοναξίᾳ του, ἐν
 μέσῳ τοῦ πελάγους, ἡσθάνετο τὸ ἄτοπον
 τοῦ σημερινοῦ βίου, ὃν διήγαγε, καὶ τὴν
 κατηγόρει ὅτι αὕτη τὸν παρέκλινε τοῦ λαμ-
 προῦ καὶ ἐπιβάλλοντος σταδίου του καὶ τὸν
 παρέσυρεν ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ κατα-
 διώκοντα ἐν μακρυνόμενον πλοῖον !

Τὴν ἐβλεπεν ἐν τούτοις καὶ ἡ γοητεία
 αὐτῆς τὸν παρέσυρε καὶ ἡσπάζετο ἐρωτύ-
 λως τοὺς παρατηροῦντας αὐτὸν ὀφθαλμούς
 της καὶ τὴν λαμπρὰν καὶ εὐώδη κόμην της,
 καλῶν αὐτὴν διὰ τῶν τρυφεροτέρων ἐπι-
 κλήσεων.

Τὴν πρωΐαν τῆς πέμπτης ἡμέρας, καθ'
 ἣν στιγμὴν ὁ ἥλιος ὑψοῦτο ἀπὸ τῆς θαλάσ-
 σης φωτίζων φανταστικὸν πανόραμα, ἡ
 πλατεῖα καὶ γελαστὴ μορφή τοῦ Ραβού ἐ-
 φάνη ἐπὶ τῆς θύρας ἀναγγέλλουσα χαρμο-
 σύνας :

— Κύριε βαρόνε, γῆ, γῆ ἐμπροσθέν μας,
 γῆ ὀπισθεν, γῆ παντοῦ, καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ
 ἥτο καιρὸς, ἐκεῖνα τὰ νερά μ' ἐστενοχώρουν !
 Ἐὰν ὁ κ. βαρόνος ἤθελε νὰ ὠφελήθῃ τοῦ
 θεάματος !

Καὶ πράγματι· εἰδὸς τι ὄρους ριφθέντος
 ἐν μέσῳ τοῦ κυανοῦ πελάγους ἐφαίνετο ἐνώ-
 πιον τοῦ πλοίου.

Ὁ πλοίαρχος ἀπὸ τῆς γεφύρας συνεμε-
 ρίζετο τὴν χαρὰν τοῦ θαλαμηπόλου καὶ
 τοῦ κύρ Ὀνωρίου, ὅστις τὴν συνείδησιν ἔ-
 χων θολήν, δὲν ἠνυχιστεῖτο νὰ εὐρίσκηται
 ἐν πλήρει πελάγει ἐπὶ ἀπλοῦ κελύφους.

Καὶ μολοντί θερμοκρασία εὐάρεστος διε-
 χύετο πέριξ αὐτῶν, καθόσον ἐπροχώρουν
 πρὸς μεσημβρίαν, ἐπρωτίμα νὰ ἐπόδιζον καὶ
 νὰ εὐρίσκετο ἐν τῷ πλουσίῳ μεγάρῳ τοῦ
 προαστείου Ἀγίου Γερμανοῦ.

Ὡς πρὸς τὸν Μασσαλιώτην, οὗτος δὲν
 δυσηρεστεῖτο ἐκ τῆς παρατάσεως τοῦ τα-
 ξειδίου, διότι ἦτο ἐν τῷ στοιχείῳ του.

Ἐν τούτοις ἦτο βέβαιος ὅτι ἐκεῖνο ἦτο
 τὸ τέρμα τοῦ ταξείδιου των.

Ἐκεῖναι ἦσαν αἱ Ἀσσόραι, γῆ ἀνακῦ-
 ψασαι ἐκ τῶν ἐγγάτων τοῦ ὠκεανοῦ, γῆ ὀ-
 ρεινή, ἔχουσα φλέβας πορφυρίτου καὶ κεκα-
 λυμμένα ὑπὸ πλουσίας βλαστήσεως.

Ἐκεῖ τὰ πάντα βλαστάνουσι καὶ αὐξά-
 νουσι μετ' ἐκτάκτου ταχύτητος. Λεμονεῖαι,
 πορτοκαλεῖαι, ἀλόη καὶ βανάναι.

Καὶ αἱ ἄμπελοι ἤπλυν τὰς καταπρα-
 σίνους βλαστὰς των ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν
 λόφων.

Ὁ Ραβού δὲν ἔπαυε θαυμάζων τὸ σαπ-
 φείρινον ἐκεῖνο χρῶμα τῶν βράχων.

Τὸ πλήρωμα παρετήρει ἐκθαμβὸν ἐκ πάν-
 των τῶν μερῶν τοῦ πλοίου τὸ θέαμα ἐκεῖνο
 καὶ ὁ Ραβού ἀνελάμβανε μέρος τῆς ἄλλοτῇ
 ποτε εὐθυμίας του, ὅτε παρὰ τὴν πενίαν

του, ἔζη εὐδαίμων πλησίον τῆς λατρευτῆς του Γερμανῆς.

Τὸ κατὰ τοῦ Ροζενδάλ μῖσός του ἡμβλύνθη διὰ τοῦ χρόνου καὶ παρίστατο σχεδὸν ἀδιάφορος εἰς τὰ κοχλάζοντα περὶ αὐτὸν πάθη.

Ὁ ἄνετος βίος, ὃν διήγαγεν, εἶχε παρῆλθει τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν ἔντασιν τῆς ὀργῆς του, ἥτις, λεχθῆτω ἐν παρόδῳ, δὲν ἦτο καὶ ἐκ φύσεως πολὺ αὐστηρὰ.

Ἐπειτα ὁ Ροζενδάλ τὸν μετεχειρίζετο μετὰ γλυκύτητος καὶ σχεδὸν ὡς φίλον τὸν καθίστα κοινωνὸν πάσης ἀνίας του, καὶ πρὸ αὐτοῦ παρίστατο εἰς ἕν τι, μὲ τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ προτερήματα αὐτοῦ. Ἐφθασε δὲ ἐπὶ τέλους εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι μὲ ὅλα τὰ πλοῦτή του, ὁ ἄρχων οὗτος τοῦ αἰῶνός του ἦτο ἀπλοῦς θνητὸς καὶ ἡδύνατο νὰ σφάλλῃ, ὅπως καὶ πᾶς ἄλλος.

Ὡς πρὸς τὸν πλοίαρχον, οὗτος ἐπεσκόπει πᾶσαν κίνησιν τῆς «Ὠραίας Κουβαίδος», φρονῶν ὅτι ἤθελε λοξεύσει καὶ ρίψει ἄγκυραν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ἀγρά, τὴν πρωτεύουσάν τοῦ ὠραίου ἐκείνου ἀρχιελάγου, τοῦ πραγματικοῦ τούτου κήπου τῆς Ἀρμίδος.

Πρὸς μεγίστην του ὁμῶς ἐκπληξιν, αὕτη ἐξηκολούθει τὸν δρόμον της, ὡς βέλος ριφθὲν ὑπὸ χειρὸς εὐρώστου καὶ ἀνδρείου σκοπευτοῦ, χωρὶς καὶ νὰ προσέξῃ πρὸς τὰς νήσους καὶ ἐδέησε νὰ διατηρήσῃ τὸ «Ἀλμπατρός» πᾶσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις ὅπως μὴ ἀπωλέσῃ τὰ ἴχνη της.

— Ἐ, πλοίαρχε ! βλέπεις ; ἠρώτησεν ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Τί νὰ ἴδω ;

— Τὴν «Ὠραίαν Κουβαίδα».

Ὁ Μασσαλιώτης ἐγρύλισεν.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐπανάλαβε :

— Περπατᾷ καλὰ ! ἀλήθεια ; καὶ ποῦ θὰ τοὺς πιάσωμεν ;

— Εἰς τὴν Ἀθάνναν, διάβωλε !

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ θελήσῃ ὁ βαρόνος.

Τῷ ὄντι δὲ οὗτος, βρυγνόμενος καὶ κατατρυχόμενος ὑπὸ διαφόρων προαισθημάτων, ἐδίσταζε.

Ἡ ταχύτης αὕτη τοῦ διωκόμενου πλοίου, ἤρχισε νὰ τὸν ἀνησυχῇ.

Δὲν ἀπέσπα τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ αὐτοῦ, διότι ἔφερε μεθ' ἐαυτοῦ τὸ τέκνον του καὶ ἔβλεπεν ὅτι τοῦτο, ἀπέφυγε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸ ἐκάλουν παντοιοτρόπως νὰ σταθῇ.

Ἀλλ' ἐν βλέμμα τῆς Μαρίας, τὸν ἐνίσχυσεν ἐν τῇ ἀποφάσει του.

— Ἐκάμαμε τόσον δρόμον καὶ τώρα νὰ ὀπισθοδρομήσωμεν ; τῷ εἶπε.

Καὶ ἐπρόσθεσε μειδιῶσα τρυφερῶς :

— Θὰ ἴδῃς, ἄλλως τε, τὸ μέρος, εἰς ὃ εἶδον τὸ πρῶτον τὸ φῶς !

Καὶ δι' ἐν τοιοῦτον μειδιάμα πᾶς τις θὰ ἐρρίπτετο εἰς καμίνους πυρός !

Διὰ τοῦτο ὁ βαρόνος, ποιήσας νεῦμα ὑποταγῆς, εἶπεν εἰς τὸν πλοίαρχον :

— Ἐμπρός !

Ἡ μικρὰ Βαρβάρα ἐν τινὶ γωνίᾳ συσπειρωμένη ἐκλαίεν. Εὕρισκετο μακρὰν τῆς πατρίδος της καὶ ὡς ἐπίστευε τῶν λὰ Βιλλωδαί.

Ὁ Ραβού ἐν τούτοις τὴν παρηγόρει ὁσον ἡδύνατο.

Τὸ «Ἀλμπατρός» διήλθε διὰ τῆς διόδου τῆς μεταξὺ τῶν ὠραίων Ἀσσόρων ἀνοικομένης, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον αὐταὶ ἐξηφανίζοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὡς εἰ ἐβυθίζοντο ἐν τινὶ ἐπαναστάσει τῶν στοιχείων τοῦ πλανήτου μας, καὶ ἡ θαλαμηγὸς ὤρμησεν ἐκ νέου ἐν τῇ ἀπείρῳ ἐκτάσει τῶν ὁδῶν.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαί ἐσημείω ἐν τῷ ἡμερολογίῳ του :

«11 Νοεμβρίου.

»Πνέει πάντοτε ὁ αὐτὸς ἄνεμος καὶ τὸ πλοῖόν μας παρῆλθε τὰς Ἀσσόρας, μεταξὺ τοῦ Ἀγίου Μιχαὴλ καὶ τοῦ Τεβείρα. Ὁ ποῖον μαγευτικὸν πανόραμα !

»Ἡ Ροζίτα ἔλεγεν εἰς τὸν Ἀνδρέαν :

— Πῶς ἐπεθύμουν νὰ διέλθω τὸν βίον ἐν μιᾷ τῶν νήσων τούτων μετὰ σοῦ !

»Ἐσκέφθην τὴν ἄλλην ! εἶναι αἰσχος καὶ ὁμῶς τὸ ὁμολογῶ, ὁ ἔρω μου ἔμεινεν ἄθικτος !

»Ὁ Θωμᾶς καταγίνεται ! δὲν γνωρίζω τί σκοποὺς ἔχει, ἀλλ' ἐμπιστευομαι εἰς αὐτόν.

»Ὁ γέρον Ζαβκαὸς εἶναι μονομανής· ἐσύναξε τὸ πλήρωμα καὶ ἐπεχείρησε νὰ τοῦ μάθῃ χορόν, ἐνῷ ὁ Μκτθῆσιος παίζει τὸ κλαρίνον του !

»Ὁ γέρον χαιρεῖ μαθὼν ὅτι πρόκειται νὰ ὑπάγωμεν εἰς Ἀμερικὴν ἐλπίζων νὰ κερδίσῃ πολλὰ χάρις εἰς τὴν μαθήτριά του ! εἶναι ἀβλαβὴς παράφρων !

»Τίς θὰ ἐπίστευεν ὅτι ταξείδιον οὕτως εὐχάριστον θὰ ἔχει τέρμα τραγικόν !

»Ὁ καιρὸς καθίσταται ἐξαιρετικῶς ὠραίος !

»Πόσον ὠρὰ εἶναι ἡ Ρόχη ἀπέναντι τῶν λαμπρῶν χρωμάτων αὐτῶν τῶν μερῶν καὶ ὁμῶς τὴν ἀναπολῶ μετὰ θλίψεως !

»Ἠλπισα νὰ ἀναπαυθῶ πλησίον τῶν προγόνων μου, εἰς τὴν μικρὰν αὐτῆς ἐκκλησίαν καὶ τίς οἶδε ποῦ τὰ ὀστά μου καὶ τὰ ὀστά τῶν ἀδελφῶν μου θὰ διασπαρῶσι.

»Σκέπτομαι, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ τὸ ἐκφράσω ὅτι ἴσως θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ παραιτιθῶ τῆς ἐκδικήσεως καὶ νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὸ πεπρωμένον μου !

»Ὁ Θωμᾶς ἀνησύχησεν ἐρεσθήθη μήπως ὁ βαρόνος ἀπανθίσας ποδίσση ! Ἀλλὰ τὸν ἀφίνει ἡ Μαρία !

»Τίς εἶναι ὁμῶς ἡ νεῆνις αὕτη, ἡ ἀκολουθουμένη ἀπὸ ἑνα παράφρονα καὶ ἑνα ὀργανοπαίπτην, ἣν ἀκολουθεῖ παντοῦ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

»Ὁ Θωμᾶς ἐλθὼν πλησίον μου ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλός, ἔπειτα μοι εἶπε :

— Φίλε μου, δὲν μᾶς μένει πλέον παρὰ τὰ ἐτοιμασθῶμεν διὰ τὸν ἀγῶνα· εἶσαι ἐτοιμος ;

— Βεβαίως.

— Τότε, κύριε βαρόνε, κκκὸς διάβολος σὲ ὁδηγεῖ ἐδῶ.

»Ἐσκέφθην ὅτι ὁ δαίμων οὗτος ἦτο τρωτὶ πολὺ γοητευτικός.

— Καὶ τώρα φεύγομεν· θὰ πᾶμε σὲ μέρος ὅπου τὸ «Ἀλμπατρός» καὶ ἡ «Κουβαίς» θὰ συνομιλήσουν· αὐτοὶ δὲ οἱ κύριοι δὲν θὰ μᾶς ἐνοχλήσουν, εἶπεν ὁ Θωμᾶς.

— Τρίκροτον διήρχετο πλησίον ἡμῶν.

»Μᾶς ἐχαιρέτισε διὰ τῆς τριχρόου σημαίας του.

»Ἀνταπεδώκαμεν τὸν χαιρετισμὸν ἐν συγκινήσει.

»Ὅταν βλέπῃ τις τὰ χρώματα τῆς σημαίας του μακρὰν τῆς Γαλλίας, νομίζει ὅτι εὕρσκεται ἐν τῇ πατρίδι του».

«16 Νοεμβρίου.

»Πέντε ἡμέρας μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης.

— Τὸ πλοῖόν μας ἀφῆκε τὴν φέρουσαν κατ' εὐθείαν εἰς Κούβαν. Συνήθως διέρχεται τις διὰ τῆς Φλωρίδος ἢ κατέρχεται διὰ τοῦ Ἀγίου Δομνίνκου.

»Ἡ «Ὠραία Κουβαίς» διευθύνεται μετὰ τῶν δύο αὐτῶν σημείων διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς μέρος, ἐνθα μόνον πειραταὶ προσορμίζονται.

»Ἡ «Ὠραία Κουβαίς». Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔπρεπε νὰ ἐγείρῃ τὰς ὑπονοίας του. Ἄλλοι μόνον ! πῶς τυφλοῦνται οἱ ἄνδρες ὅταν ἀγαπῶσιν !

»Ἀλλ' εἶναι καὶ τόσον ὠραία !

»Εἰς ναύτης ἔφθασε κράζων : «Γῆ ! γῆ !»

»Ἐφθάσαμεν.

»Πρὸ τινων λεπτῶν ἡ «Ὠραία Κουβαίς» πλέει πλησίοντις.

»Τὸ «Ἀλμπατρός» μόλις διακρίνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα.

»Ὁ πλοίαρχος φωνάζει : «Θεέ μου ! τί θὰ συμβῇ μετ' ὀλίγον ;»

Ἐδῶ παύουσιν αἱ σημειώσεις τοῦ Ἰωάννου, διότι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡτοιμάσθη νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος ἐν τῇ ἐτοιμαζομένῃ σκηνῇ.

Ἡ «Κουβαίς» εἰσῆλθε τῷ ὄντι εἰς εἶδος τι σωρείας νήσων καὶ ὑφάλων ἄμμου εἰς τὸ βορεινὸν ἄκρον τοῦ ἀρχιελάγου τῶν Λουκαί.

Αἱ νῆσοι εἶναι περὶ τὰς ἐξακοσίας πενήκοντα ἐσπαρμέναι κατὰ τὴν ἐπὶ ἐπικινδύνων ἄμμοδῶν ὑφάλων τοῦ Βακαμά.

Ἄλλοτε τὸ ἀρχιελάγος τοῦτο ἐσυχνάζετο μόνον ὑπὸ ληστῶν καὶ μοιλονότι εἰς ἄκρον γόνιμον, μένει καὶ σήμερον ἐτι ἀκατοίκητον ἐκτὸς ἐὰν πλησιάζωσιν εἰς αὐτὸ τὰ τέκνα τῶν πειρατῶν ἀκολουθοῦντα τὰ ἴχνη τῶν προγόνων των.

Ἐκεῖ ἐσκόπευεν ὁ Θωμᾶς λὰ Βιλλωδαί νὰ σύρῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Καὶ ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ὡς ὁ καλλιτέχνης ὅταν διδῇ τελευταῖον χαιρεῖ εἰς τὸ ἐπιτυχὸν ἔργον του.

Ἐκατέρωθεν τῆς «Κουβαίδος» ὑψοῦντο αἱ νῆσοι, ἐνῷ ἐνώπιόν της ἠνοίγετο ἡ διώρυξ τῆς Προνοίας, ἀπέραντος διόδος χαίνουσα, βυθιζομένη ἐν μέσῳ τοῦ ἀρχιελάγου ὡς πλατὺς ποταμὸς διασχίζων αὐτὸ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον.

Ὁ Θωμᾶς ἠγάλλετο.

Ἐμετρίψε τὰ ἱστία τῆς «Κουβαίδος», ὥπως ὥσθη καιρὸν εἰς τὸν πλοίαρχον Καγιόλ νὰ τὸν φθάσῃ, καὶ νὰ ἴδῃ ὅτι ἦτο ἀποφασισμένος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν διώρυγα, ἥτις ἠνοίγετο ἀκριβῶς ἐνώπιον τοῦ πλοίου.

Ἐπὶ τοῦ «Ἀλμπατρός» καὶ ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος εὕρισκοντο θεορῶμενοι· ἡ ἀλλαγὴ αὕτη τῆς ὁδοῦ τοῖς ἐφάνετο παράδοξος.

— Διὰ τί νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ τὴν εὐθεῖαν ;
— Τίς ἰδιότροπος ὄρεξις ἴσθαι τὴν «Κου-
βαΐδα».

Ὁ ὑποπλοίαρχος κατέστη εἰρωνικώτερος.

— Εἰπῆτέ μου πλοίαρχε, εἶπεν εἰς τὸν
προϊστάμενόν του, ἐννοεῖτε τίποτε ;

— Τί νὰ ἐννοήσω ;

— Αὐτὸν τὸν δρόμον ;

— Καθόλου· καὶ σεῖς ;

— Οὐτ' ἐγὼ· ποῦ πηγαίνομεν ;

— Εἰς τὴν Ἀθάναν.

— Διὰ τῆς γελοίας αὐτῆς ὁδοῦ ! εἶναι
ἰδιότροπος ὡς φαίνεται ἡ «Ὁραία Κουβαΐς».

Ὁ πλοίαρχος ἔστρεψε τὰ νῶτα.

— Ὅλοι οἱ δρόμοι φέρουν εἰς τὴν Ρώμην,
εἶπεν.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία κατέστη φαιδρά.

Ἡ ὥρα τῶν ἐξηγήσεων ἐπλησίαζεν !

Τὰ ἄγρια ἐκεῖνα μέρη τὰ ὑπὸ τοῦ φωτός
λουόμενα, ἀλλ' ὁμοιάζοντα πρὸς ἀνθρωπο-
σφαγεῖα τῇ ἐδείκνυνον τοὺς σκοποὺς τοῦ
Θωμά.

Ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ «Ἀλμπατρός» ἵστα-
μένη καὶ ἐριδομένη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός της,
ἐφαίνετο θαυμάζουσα τὸ ἐξάισιον ἐκεῖνο
πανόραμα· πράγματι ὅμως ἐσκέπτετο τὴν
ἐκπληξιν ἣτις ἀνέμενε τὸ Ροζενδάλ !

Αἰφνης δὲ ἡ «Κουβαΐς» διορθώσασα τὰ
ἱστία της εἰσῆλθεν ἐν τῇ διώρυγῃ καὶ ἐξη-
φανίσθη.

Ἦτο ἡ ὁγδόη πρωϊνὴ ὥρα.

Πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς διώρυγος μακρὰ
ἀμυδρῶς ἔκτασις μόλις φαινόμενη εἰς τὴν
μίαν ἄκραν αὐτῆς, ἐκρύπτετο ὁλόκληρος
ὑπὸ τὰ ὕδατα.

Πρὸς τὰ δεξιὰ αἱ ἀπορρῶγες καὶ μαρ-
μαρώδεις ἀκταὶ τοῦ Βαμαῖ σχηματίζουσι
βαθεῖαν τινὰ ἀνώμαλον χαράδραν, τρίγων-
ον, ἐν ᾗ εἰσῆλθεν μετ' ἐκτάκτου ταχύτη-
τος ἡ «Ὁραία Κουβαΐς» διανύουσα τὰ 15
μῖλια τῆς καθ' ὥραν, καὶ κρυπτομένη ἀπὸ
τὰ ὅμματα τῆς ἀντιπάλου της, ὑπὸ τῆς
ἀκροτάτης προεξοχῆς τῆς μεγάλης νήσου,
ἣτις προσβαίνει ἐν τῇ διώρυγῃ ἐν εἰδῇ ἀκρω-
τηρίου καὶ φέρει τὸ παράδοξον ὄνομα τοῦ
«Φανού» ἢ τοῦ «δικατρήτου τείχους».

Ὁ Θωμάς· λὰ Βιλλωδαί· ἐγνώριζε κάλ-
ιστα τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας.

Ἐν Βαμαῖ ἡ βλάστησις εἶναι θαυμασία,
ἀλλὰ πᾶσαι σχεδὸν αἱ γαῖαι αὐτῆς εἰσὶν
ἀκαλλιέργητοι. Τὸ μέγιστον μέρος αὐτοῦ
ἔχει μεταβληθῇ ὡς ἐκ τῆς γονιμότητος τοῦ
ἐδάφους εἰς ὅσση ἀδιάβαστα καὶ σχεδὸν ἀ-
νεξερεύνητα.

Μεγαλοπρεπὲς βράχος, ἐγείρεται εἰς τὸ
βάθος τοῦ κόλπου καὶ καλύπτει τὴν μόνην
προσιτὴν παραλίαν.

Ὁ βράχος οὗτος καλεῖται ὁ «Χρυσοῦς
Βράχος».

Ἐκεῖ ἔσται ὁ πλοίαρχος Θωμάς περι-
στέλλων τὰ ἱστία αὐτοῦ, τὴν 16ην Νοεμ-
βρίου κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἀκριβῶς.

Τὸ «Ἀλμπατρός» ἀπείχε περὶ τὰ 16
μῖλια καὶ ἤρχετο δι' ὅλης τῆς ταχύτητος
αὐτοῦ ἐπὶ τῆς «Ὁραίας Κουβαΐδος».

Ὁ «Χρυσοῦς Βράχος» ὑπέρεκειτο αὐτῆς,
εἶχε τὴν κορυφὴν κεχυσμένην ὑπὸ τοῦ
φωτός τῶν τροπικῶν, καὶ ἐφαίνετο ὡς τὸ
υπόβαθρον τοῦ ἀγάλματος τῆς τύχης.

Ἡ «Ὁραία Κουβαΐς» ἀπέκλειε τὴν δίο-
δον, ἀλλ' οὐδ' ἔχνος ἄλλου πλοίου ἐφαίνετο
πέραν καὶ οὐδὲ ἡ παραμικρὰ σκιά καπνοῦ
ἐθόλου τὸ σαπφείρινον χρῶμα τοῦ ὁρίζοντος.

Εὐρίσκειτό τις ἐκεῖ ἐν πλήρει ἐρημίᾳ, καὶ
ὁ μονότονος φλοῖσθος τῶν κυμάτων θραυσιμέ-
νων ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἐτάρασσε τὴν ὑγρὰν θερ-
μότητα τῆς ἀτμοσφαίρας, ἣτις ἀποκοιμί-
ζει καὶ παραλύει τὰς δυνάμεις καὶ αὐτῶν
τῶν στοιχείων.

Εἶχε μόλις ἀγκυροβολήσῃ, πρὸ τινων λε-
πτῶν ἐκεῖ, τὸ πλοῖον τῶν λὰ Βιλλωδαί, ὅτε
νέον πλοῖον εἰσώρμησεν εἰς τὴν διώρυγα
καὶ ἀπέκλειε τὴν δίοδον.

Ἦτο μεγαλοπρεπὲς φαλαινθηρὰς, τοῦ
ὁποίου τὸ πλήρωμα συνέκειτο ἐξ ὀκτῶ ρω-
μαλέων μαίρων.

Εἰς μόνος λευκὸς διηύθυνε τὸ πηδάλιον.

Ὁ λευκὸς οὗτος γεννηθεὶς μεταξὺ Νάν-
της καὶ Σαὶν Ναζαίρ, ἦτο ἀρχαῖος φίλος
τοῦ Θωμά λὰ Βιλλωδαί· ἡ πάλῃ τοῦ
βίου τὸν εἶχε ρίψει εἰς τὰς ἐρήμους ἐκεῖνας
ἀκτὰς.

Ὁνομάζετο Δαντέκ καὶ κατέκειε εὐρύ-
χωρον ἔπαυλιν, κρυπτομένην ὑπὸ τοῦ Χρυ-
σοῦ Λόφου.

Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ φαλαινθηρὰι ἐπλη-
σίασαν τὴν «Κουβαΐδα» ὁ πλοίαρχος αὐ-
τῆς καὶ ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαί συνδιδ-
λέγοντο ζωηρῶς μετὰ τοῦ Ἀνδρέου.

Οὗτος ἀντίστατο πάσῃ δυνάμει εἰς τὰς
προθέσεις τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, ἀλλ' ἰδὼν
τὴν σταθερότητα τῆς ἀποφάσεώς των, ἡρ-
νῆθη νὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ, εἰπὼν ὅτι θὰ
συνεμερίζετο τὸ πεπρωμένον των.

Κατεβίθασαν τότε εἰς τὴν φαλαινίδα τὸν
Ζαβχόν, τὸν κλαρινοπαίκτην καὶ τὴν Ρο-
ζίταν, ἣτις δὲν συγκατετέθη εἰς τοῦτο παρ'
ὅταν τὴν διεβεβαίωσαν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ
ἤρχετο πρὸς αὐτὴν καὶ ὁ Ἀνδρέας.

Τὸ «Ἀλμπατρός» προέβαινεν, ἀλλ' ἦτο
ἐτι ἀρκούντως μακρὰν ὅπως μὴ ἴδῃ τοὺς
χειρισμοὺς τῆς «Κουβαΐδος» καὶ τὴν ἀπο-
βίθασιν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ἀκτὴν τὴν
κρυπτομένην ὑπὸ τοῦ Χρυσοῦ Λόφου.

Οἱ βρετανοὶ τοῦ πληρώματος τῆς «Κου-
βαΐδος» ἵσταντο σοβαροὶ καὶ ταιαυτῇ σιγῇ
ἐθασίλευεν ἐν αὐτῇ, ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι
ἀνέμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὴν ἐνερ-
ξιν τῆς μάχης.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Ροζίτας, ὁρί-
σθη εἰς ἕκαστον τῶν ναυτῶν ἡ δι' αὐτὸν
ἀποφασισθεῖσα θέσις καὶ τὰ τέσσαρα πυρο-
βόλα ἐδείκνυνον ἀπειλητικὰ τὸ στόμιον αὐ-
τῶν.

Ἐκ τῆς στάσεως τῶν ναυτῶν διέκρινέ
τις ὅτι ἐγνώριζον τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ πλοίαρ-
χος εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς ἕκαστον αὐτῶν χί-
λια σκούδα, ἐὰν κατῴρθουν νὰ βυθίσωσι τὸ
«Ἀλμπατρός».

Τὸ συμφέρον ἐξῆπτε τὸν ζῆλον αὐτῶν.

Οἱ βρετανοὶ σπεύδουσιν ὅταν πρόκειται
νὰ παρευρεθῶσιν εἰς μάχην καὶ μετὰ τὴν
ὑπόσχεσιν τοῦ πλοίαρχου ἦσαν ἀποφασι-
σμένοι νὰ τὸν ὑποστηρίξωσι μὲ θυσίαν τῆς
ζωῆς των.

Τὴν πρώτην ὥραν μ. μ. διέκρινέ τις κα-
θαρῶς τὴν θαλαμηγὸν μὴ ἀπέχουσαν πλέον
τῶν 5 ἢ 6 μιλίων, τῆς ἀντιπάλου της.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἔπλεε πλησίστιος
πρὸς τὴν «Ὁραίαν Κουβαΐδα».

Τότε ὁ πλοίαρχος Θωμάς, ὕψωσε λευκὴν
σημαίαν ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ καὶ ἡ φα-
λαινὴς ἀφ' ἀπεβίθασεν εἰς τὴν ἔπαυλιν τὴν
Ροζίταν καὶ τοὺς συντρόφους αὐτῆς ὥρμησε
κωπηλατῶν πρὸς τὴν «Κουβαΐδα».

Ὁ Θωμάς ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Δαντέκ ἐπι-
στολὴν ἐν μεγάλῳ σχήματι ἐπὶ τῷ φακέλλῳ
τῆς ὑποίας ἀνεγίνωσκε τις :

«Τῷ κυρίῳ βαρόνῳ Ροζενδάλ.»

«Ἐπὶ τοῦ πλοίου του».

— Εἶσαι ὁ μεσάζων μας, εἶπε πρὸς αὐ-
τὸν ὁ Θωμάς.

Ὁ ἄποικος διέταξε τοὺς ἐξ μακύρους του
νὰ κωπηλατήσωσι ζωηρῶς στρεφόμενοι τὴν
φορὰν ταύτην πρὸς τὸ «Ἀλμπατρός» καὶ
ἔσται ἐντὸς βολῆς πυροβόλου ἀπὸ τῆς «Κου-
βαΐδος».

— Ἐ ! πλοίαρχε, εἶπεν ὁ δεῦτερος ἀπο-
τεινόμενος πρὸς τὸν Καγιόλ ἐρειδόμενον ἐπὶ
τῆς γεφύρας τοῦ πλοίου, ἀκούεις ;

— Κάλλιστα.

— Βλέπεις τὴν λέμβον ἣτις διευθύνεται
πρὸς ἡμᾶς ;

— Κάλλιστα.

— Ἐννοεῖς τί τοῦτο σημαίνει ;

— Διόλου.

— Ἐὰν ἐτόλμων, πλοίαρχε, θὰ σοὶ ἔλεγον
ὅτι ἠννόησα ὅτι ἀφ' οὗτο ἀνεχωρήσαμεν ἐξ
Ἀθῆνης, συρόμεθα πρὸς παγίδα ἐπιτήδεας
στηθεῖσαν πρὸς ἡμᾶς· καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ δια-
βολόπλοιον ἐπαίξε μαζὴ μας σὰν τὴν γάτα
μὲ τὸ ποντικίaki.

— Λές ; μὰ τότε τὸ ποντίκι, αὐτὴ τὴ
φορὰ τοῦλάχιστον, εἶναι μεγαλείτερον ἀπὸ
τὴν γάτα.

— Ἰσως, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι οἱ χειρισμοὶ
οὗτοι κρύπτουσιν ἀχρεῖόν τι παίγνιον, εἰς ὃ
θὰ ριφθῶμεν ὡς μωροί.

— Στῆτε, ἐκράνυαsen ὁ Μασσαλιώτης
ὅστις ἤρξατο ὑποπτεύων τι, ὡς ὁ ὑποπλοίαρ-
χος αὐτοῦ· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁρίσῃ τὸν
κίνδυνον καὶ ἤθελε ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀφίξιν
τῆς λέμβου, ἣτις μικρὸν ἀπέιχε πλέον τῆς
θαλαμηγού.

Ὅταν τὸ πυροβόλον ἠκούσθη καὶ ἠννό-
ησαν ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀγκυροβολήσωσιν, ὁ
Ροζενδάλ καὶ ἡ κρεολὸς, ὁ Ραβού καὶ ὁ φί-
λος αὐτοῦ Ὁνώριος, δν ἐμίσει ἐνδομύχως
καὶ κατεφρόνιε βαθείως, καθὼς καὶ ἡ μικρὰ
Βαρθάρκ ὥρμησεν ἐπὶ τῆς γεφύρας.

Ἐκ τῆς φαλαινίδος αὐτοῦ ὁ Δαντέκ
ἐθαύμαζε παντοιοτρόπως τὴν θαλαμηγόν.

Καὶ ἦτο τῷ ὄντι πλοῖον ἄξιον τοῦ κυ-
ρίου του !

Ἰδὼν τὴν «Κουβαΐδα» ἀποφράσσουσιν
τὴν δίοδον τὸ «Ἀλμπατρός» ἐμμήθη αὐ-
τὴν, κατεβίθασε τοῦτέστι τὰ ἱστία καὶ ἀ-
νέμενε τὴν φαλαινίδα.

Ὁ ἄποικος ἐκίνει εἰς τὸν ἀέρα τὸν λευ-
κὸν φάκελλον, κράζων :

— Διὰ τὸν «βαρόνον Ροζενδάλ.»

— Μπᾶ κρέμα ! εἶπεν ὁ Καγιόλ· γιὰ ἓνα
γράμμα τόσα νᾶζα !

— Ἀνάγνωσον.

— Θέλεις ἀπάντησιν ;

— Βέβαια.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία μετέβαλεν ὄψιν.

Δι' αὐτὴν ἦτο ἡ στιγμή κρίσιμος, διότι μόνη αὕτη ἡννοεῖ τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ.

Μέχρις ἐκεῖνου περιέβαλε τὸν βαρόνον διὰ θωπειῶν καὶ περιποιήσεων λεπτοτάτων.

Ἦδη κακεντρεχὲς μειδίαμα, διήνοιγε τὰ χεῖλη αὐτῆς.

Μακρυνθεῖσα ὀλίγον αὐτοῦ, καὶ στηριχθεῖσα ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τῆς γεφύρας παρετήρει λοζῶς τὸν ἐραστὴν αὐτῆς.

Τὸν ἐραστὴν τῆς!

Θὰ ἐμάνθανε μετ' ὀλίγον ἐκεῖνος ποῖαν ἀξίαν εἶχεν ὁ ἔρως οὗτος, καὶ πῶς αὕτη ἡ ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος γυνὴ μεταχειρισθεῖσα τὰ φυσικὰ ὄπλα τῆς, μόνη καὶ ἄνευ μέσων ἐξεδικήθη!

Ἦθελε ν' ἀποπλύνῃ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ νὰ τὸ ἀποπλύνῃ διὰ τοῦ αἵματος.

Ἀναμφιβόλως τὸ παρελθόν αὐτὸ θὰ ἦτο ἐγκεχαραγμένον ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ βαρόνου καὶ ἤθελε δικαίως κρίνει, ὅτι πᾶν μέσον εἶναι συγχωρητὸν εἰς τὰ τέκνα, ὅπως ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα.

Δὲν θὰ παρίστατο ἀνάγκη ἐξηγήσεων μεταξὺ τῶν!

Διὰ πρώτου βλέμματος ὁ βαρόνος θὰ ἡννοεῖ τὰ πάντα!

Ὡ! πῶς θὰ προσεβάλλετο ἡ ἀλαζονία του, ὅταν θὰ ἐμάνθανεν ὅτι ἐνεπαίχθη τοιούτοτρόπως, καὶ ποῖα θὰ ὑπῆρχεν ἡ ἀπογοήτευσίς του καὶ ἡ θλίψις του, ἂν τὴν ἡγάπα ἀκόμη, ὅπως πρὸ μικροῦ ἔτι τὸ ὤμνυε πρὸς αὐτήν!

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐν τούτοις ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀποίκου, καὶ τὴν ἔφερε πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἡ κρεολὸς δὲν ἔλαβε τὴν προσδοκωμένην ἱκανοποίησιν.

Ἀναγινώσκων τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην ὁ βαρόνος, συνέσπασε μόλις τὴν ὄφρυν καὶ οὐδὲ λέξις διέφυγε τῶν χειλέων του.

Οὔτε κἂν ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῆς.

Ἄλλ' ἀποταθείς εὐγενῶς πρὸν τὸν ἀπεσταλμένον, τῷ εἶπεν:

— Περιμένετε, παρακαλῶ, μίαν στιγμὴν.

Καὶ διὰ νεύματος ἐκάλεσε τὸν πλοίαρχον καὶ τὸν ὑποπλοίαρχον αὐτοῦ.

Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ τὸν ἠκολούθησαν εἰς τὸ διαμέρισμα αὐτοῦ, οὗτινος ἐκλείσαν τὴν θύραν.

— Ἀναγνώσατε ἀμφοτέρω, εἶπεν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο βραχεῖα, ἀλλ' ἐκφραστική.

«Κύριε βαρόνε,

»Τὸ πλοῖόν μας, ἐνῶ ἐπιβαίνομεν ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου, εἶνε τῆς αὐτῆς δυνάμεως μετὰ τοῦ ἰδικοῦ σας καὶ ἂν ὑπάρχῃ ὑπεροχή, αὕτη ἀνήκει εἰς ὑμᾶς.

»Ἐχομεν τέσσαρα πυροβόλα καὶ ἔχετε ἕξ· καὶ τὸ πλήρωμά σας εἶναι πολυαριθμότερον.

»Εὐρισκόμεθα ἐν ἐρήμῳ καὶ ἡ θέσις αὕτη εἶναι καταλληλοτάτη πρὸς νόμιμον μονομαχίαν.

»Μὲ προσεβάλατε θανασίμως, τὰς τοιούτου δὲ εἶδους προσβολάς, μόνον αὐτοπροσώπως δύναται τις νὰ ἐπανορθώσῃ. Θέλω νὰ κτυπηθῶμεν. Ὡς προσβληθείς, ἔχω τὴν ἐκλογὴν τοῦ τόπου καὶ τοῦ ὅπλου.

»Ἐν ἐκ τῶν δύο πλοίων θὰ βυθισθῇ. Σεῖς μάλιστα, ὡς πλουσιώτατος, δύνασθε νὰ ἐξαγοράσετε τὴν ζωὴν τῶν ναυτῶν σας.

»Σᾶς παραχωρῶ μίαν ὥραν ὅπως ἀποφασίσετε.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΤΟΥΤ

Οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των καὶ οἱ νεωστὶ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου εἰς τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ λαμβάνουσι :

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ,
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ,
ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ ΠΙΤΟΥ,
ΤΗΝ ΚΟΜΗΣΣΑΝ ΣΑΡΝΤ,
ΤΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ.

ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ (μετὰ εἰκόνων)
ΤΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙΝ ΕΤΗ » »
ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΜΗΤΑ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ (μετὰ εἰκόνων) τόμοι 12.

Ἄπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

Ἄπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

(Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν κκ. συνδρομητῶν.)

Πρὸς εὐκολίαν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσι καὶ τὰς δύο συνεχείας τῶν λαμπρῶν τούτων ἱστορικῶν μυθιστορημάτων, δεχόμεθα καὶ μηνιαίας δόσεις ἐκ φρ. 5 μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ποσοῦ τῶν 30 φρ., ὅτε ἀποσταλήσονται τὰ βιβλία ἀσφαλῶς πρὸς τοὺς κ. κ. συνδρομητάς.

A. Award, μαιευτὴρος ἐν τοῖς Νοσοκομείοις τῶν Παρισίων

ΤΟ

Ν Ε Ο Γ Ν Ο Ν

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ — ΥΓΙΕΙΝΗ — ΘΗΛΑΣΙΣ

Μετάφρασις Κ. Κυριαζίδου, ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ. Μετὰ 12 μεγάλων εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ.

Πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» (ὁδὸς Προαστείου ἀρ.10) ἀντὶ φρ.1,50, ἀποστέλλεται δὲ ἐλεύθ. ταχυδρ. τελῶν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Περιοδικὸν μηνιαῖον δι' οἰκοδυσποίας καὶ μητέρας καὶ νεανίδας, ἐκδιδόμενον εἰς αὐτοτελὴ κομψότατα τομῆδια ἐξ 68 σελίδων ἑκάστον κατὰ μῆνα. Τὰ 12 τομῆδια τοῦ Α' ἔτους: Ὑγιεινὴ τῆς Καλλονῆς, Οἰκιακὴ Μαγειρική, (ἐξεδότησαν ἤδη), Οἰκιακὴ Ζαχαροπλαστική, Ὀδηγὸς Συμπεριφορᾶς, Ἡ Οἰκοδυσποία ὡς Νοσοκόμος καὶ Φαρμακοποιός, Πῶς διατηροῦνται καὶ καθαρίζονται τὰ ἐνδύματα, Οἰκιακὴ Γαλακτοκομία, Πῶς διατηροῦνται τὰ τρόφιμα, Ὑγιεινὴ τῆς οἰκίας. Τὰ πρῶτα καθήκοντα τῆς μητρὸς, Οἰκιακὴ ἀνθοκομία καὶ Ἠθικὴ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων.—Πρωτοφανὲς ἐν Ἑλλάδι δημοσίευμα, χρησιμώτατον, πρακτικώτατον, εὐθυνότατον.— Συνδρομὴ ἐτησίᾳ Ἑλλάδος δρ.4, Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 5.—Γραφεῖον, ὁδὸς Θεμιστοκλέους 60, ἐν Ἀθῆναις.

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ
Ζακυνθίου

ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Νέα Ἀγορά, ἀριθ. 29. —
(Ἀνατολικὴ πλευρά).

Ἀπέναντι Κρεοπωλείου Παπαδοπούλου.

Τὸ ὀραϊότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὕρητε.—Σαλάμια, χοιρομήτρια, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλάντοποιαν.—Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. Ὅλα εἶναι ἐκλεκτά καὶ

συγκαταβατικά.

10